

Die stoel op de snelweg?

Dat waren wij.

Ik zei nog dat hij niet goed vastgemaakt was, maar Tabby klakte eens met haar tong en stapte in.

‘Wat je vindt mag je houden,’ had ze gezegd.

De kofferbak ging niet meer dicht. Ik trok de knoop van het touw dat warrig om de stoelpoten heen zat wat strakker en ging naast haar zitten.

‘Wat moeten we ermee?’

‘Je weet maar nooit.’

Schokkend reed ze de weg weer op. De motor loeide terwijl zij haar sigaret probeerde aan te steken en tegelijkertijd het gaspedaal steeds dieper duwde.

‘Schakelen!’ riep ik.

‘Mmmmm!’ protesteerde ze. Haar ogen groot en verontwaardigd, de sigaret tussen haar lippen, ging ze meteen van tweede, in derde, in vierde versnelling.

‘Eppo, jongen, (sigaret tussen haar vingers, rook uitblazend) voor iemand zonder rijbewijs heb je wel veel praats.’

Ik zweeg, draaide ostentatief het raampje open en klikte mijn gordel vast.

Tien kilometer verder knapte het touw en tuimelde de stoel de kofferbak uit.

'Shit,' zei Tabby lachend; ze trok zich op aan het stuur, zocht haar ogen in de spiegel en dan de weg achter zich. Ik zag hoe een bestelwagen de stoel nog net kon ontwijken. Een volgende auto toeterde luid, een vrachtwagen zette zijn vier richtingaanwijzers aan.

De achterklep kraakte verder open en de wind viel met luid geraas de auto in. Mijn haar werd over mijn hoofd heen in mijn ogen geblazen en Tabby lachte. Ze bleef maar lachen.

'Stop dan!' schreeuwde ik, maar ze stopte niet. Pas een heel eind verder draaide ze een kleine parkeerplaats op en remde bruusk. Als altijd.

Stug bleef ik zitten terwijl ze uitstapte om de achterklep dicht te slaan.

Ze probeerde het met een harde klap.

Ze probeerde het met een nog hardere klap en een vloek.

Zacht piepend ging de klep weer de hoogte in. Ik wist dat ze nu met haar ogen rolde. Uiteindelijk lukte het door de klep te laten vallen en er even met haar kont tegenaan te duwen.

'Zo,' zei ze toen ze weer instapte, haar handen aan haar broek afvegend.

Verkeersinformatie schalde plots luid door de autoradio.

'Près de la sortie 23, il y a une chaise sur la voie à droite. Soyez prudent et veuillez ralentir s' il vous plaît.'

'Ha!' zei ze lachend. 'Ha! Dat zijn wij!'

We vertrokken weer, schokkend. Ik zweeg.

‘Ben je kwaad of zo?’ vroeg ze na een poos.

Ik keek in de zijspiegel naar het voorbijflitsende landschap: hooibalen op een veld, een kerkje in de verte, een valk op een lantaarnpaal. Als ik anders keek zag ik mezelf, maar daar had ik geen zin in.

‘Komaan, Eppo.’

Dat zei ze vaak: Komaan. Het betekende zoveel als ‘kom op’. Maar toch ook niet. Niet hoe zij het zei.

‘Er is toch niks gebeurd?’

‘Er had iets kúnnen gebeuren. Het was dom, dat zei ik meteen al. Je denkt niet na, Tabby.’

‘Iedereen is toch gewaarschuwd? Moeten ze maar naar de radio luisteren.’

En daarmee was de kous af. Ik nam de krant van het dashboard en probeerde de sudoku op te lossen.

‘Ga je weer puzzelen? Nou... gezellig hoor!’ Bij haar tweede zin bootste ze mijn Nederlandse accent na. Overdreven. Zo praatte ik helemaal niet. Dacht ik toch.

Ik weet niet meer wanneer ik besliste bij haar te blijven. Meteen al? Omdat ze toch nergens heen ging.

Of misschien ging het wel vanzelf en had het met beslissen niks te maken. Ze was mijn vierde lift die dag. De derde dag dat ik de wereld zou ontdekken.

De man daarvoor had me een schamele tien kilometer verder gebracht van de plek waar ik terechtgekomen was met een oud heertje.

Ik stond er maar net toen zij stopte. Had mijn bordje met PARIJS nog niet eens bovengehaald.

‘Waar moet je naartoe?’ vroeg ze. Helemaal scheefhangend over de passagiersstoel om mijn gezicht te kunnen zien.

‘Waar ga je heen?’ Ik bukte me door het halfopen raampje.

Ze had groenig haar. Het was heel kort en had de kleur van gras waarop te lang een tent heeft gestaan.

‘Stap in!’ schreeuwde ze boven het geraas van een voorbijdenderende vrachtwagen uit. ‘Het is hier te gevaarlijk!’

Ik gooide mijn rugzak op de achterbank en ging naast haar zitten. Haar oude Volkswagen Golf viel drie keer stil voor het haar lukte te vertrekken.

Pas toen ze behoorlijk wat snelheid haalde schonk ze me een scheve grijns.

‘Wel?’

‘Wel wat?’

‘Waar moet je naartoe?’

‘Welke kant ga jij op?’

Ze schokte even met haar schouders, haalde haar neus op.

‘Maakt niet uit, eigenlijk. Nog niet over nagedacht. Zeg jij het maar.’

Ik wist niet wat te zeggen. Wat bedoelde ze nou? ‘Ga je ook met vakantie?’

‘Op vakantie?’

‘Op reis.’

Ze keek me even aan. ‘Zoiets, ja.’

Ze prutste aan de knoppen van de verwarming, waardoor plots een koude wind in mijn ogen prikte. Ze draaide aan roostertjes en probeerde een afgebroken plastic plaatje weer op zijn plaats te klikken.

‘Ik hoop vanavond de Franse grens te halen,’ zei ik.

‘Oké.’

‘Moet je die kant op?’

‘Ik ga die kant op.’

Het klonk beslist. Met een verbeten trek om haar mond duwde ze het gaspedaal dieper in en haalde een vrachtwagen in. Die toeterde toen we passeerden.

Ik keek naar haar blote benen onder haar korte spijkerrokje. Ze zag het.

‘Ik ben Tabita. Maar iedereen zegt Tabby.’

‘Eppo,’ zei ik.

Ze keek me vragend aan.

‘Gewoon Eppo.’ Het klonk als een verontschuldiging.

‘Oké, gewoon Eppo. Daar gaan we dan.’

‘Ik dacht dat enkel bejaarden zich nog bezighielden met van die puzzels.’

Ik voelde dat ze naar me keek. Zij wilde dat ik het voelde.

Ik staarde me blind op de cijfers en de lege vakjes, kraste een fout door en probeerde me te concentreren.

‘Je doet asociaal.’

Mijn ogen gleden opnieuw over de opgave.

‘Eppo!’

Zuchtend keek ik op.

Die grijns van haar.

‘Vertel eens wat.’

‘Wat dan?’ stribbelde ik tegen.

‘Zomaar iets.’ Ze klapte de zonneklep omlaag en kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Ik hou niet van stilte.’

‘Je meent het!’ zei ik cynisch.

‘Komaan, Eppo. Vertel eens. Hoeveel meisjes heb je al gehad?’

Ik draaide met mijn ogen.

‘Wel...?’ drong ze aan. ‘Er zijn vast wel meisjes die vallen op kleine, saaie jongens met lang haar.’

‘Je vindt me dus saai?’

‘Je bent nu niet meteen een opwindend type.’

‘Nou, bedankt.’

‘Hoeveel, Eppo?’

‘Ik heb geen zin het hierover te hebben.’

‘Zie je wel? Saai.’

Ze grabbelde in het pak koekjes dat tussen de stoelen in stond en stopte er eentje in één keer in haar mond.

‘En jij dan?’

‘O nee!’ de koekkruimels sproeiden haar mond uit. Ze knabbelde haastig en zei met volle mond: ‘Ik heb het eerst gevraagd.’

‘Er was wel een meisje...’

‘Hoe heette ze?’ Tabby klopte de kruimels van haar broek, begon te slingeren en veegde haar mond af met de rug van haar hand.

‘Maar het werd niks.’

‘Hoezo niks?’

‘Gewoon. Niks.’

Nelleke was een meisje uit mijn klas. Toen ze op een dag bij me thuis kwam, zaten we zwijgend naar onze voeten te staren terwijl Anke een schaal koekjes en twee glazen sojamelk voor ons op het koffietafeltje zette.

‘Nou, gezellig dat je langskomt, Nelleke. Eppo is wat te allenig naar onze zin.’

Ik voelde me opgelaten toen Nelleke het even later aandurfde om de rug van mijn hand te strelen. Ik kuchte en begon over de roodborstjes in de tuin.

Ik wist dat Anke nog in de keuken stond en dat ze ons kon zien in de spiegel die naast de deur van de woonkamer hing.

Zij had Nelleke uitgenodigd, niet ik.

‘Zullen we wat muziek beluisteren op je kamer?’ vroeg Nel en ze schudde haar blonde haar over haar schouder.

Ik vond het niet erg, die zoen. Maar om daar nou opgewonden van te raken? Niet echt.

‘Nelleke.’

Tabby keek me vragend aan.

‘Zo heette ze, dat meisje.’

‘Jouw meisje?’

‘Als je het zo wilt noemen.’

‘En wie nog meer?’

Ik kreeg het koud.

‘Niemand meer. Nu jij.’

‘Eens kijken, waar zal ik beginnen... Mijn eerste kus kreeg ik van Kristof, toen was ik elf.’

‘Elf?’

‘Daarna kwam Niels, dan Andy, dat duurde maar twee weken, en toen Thomas, och nee, ik vergeet Jurgen nog... Hm, even denken...’

‘Laat maar, Tabby, ik heb het begrepen.’

Ze lachte.

‘Zit je te bluffen?’

‘Helemaal niet! Tot de dag dat mijn haar deze kleur kreeg, moest ik de jongens van me afslaan.’ Ze klapte het spiegeltje op de zonneklep open en ging even met haar hand over haar hoofd. ‘Een vriendin van me zou het ont-kleuren en dit is het resultaat. Ik vermoord haar nog eens. Het hoorde blond te zijn. Ik kon niets anders dan het allemaal afknippen, ik had geen geld om naar de kap-per te gaan.’

Ze klapte het spiegeltje weer dicht en krabde aan haar neus.

‘En Rob dan?’ vroeg ik.

Ik zag haar verstijven achter het stuur. Haar knokkels werden wit.

‘Rob? Ik ken geen Rob.’

Haar woorden kregen een lichtheid mee die niet paste bij haar lijf. ‘Waarom heb je dan een tattoo van zijn naam boven op je arm staan?’

‘Viezerik! Zit je me te begluren als ik uit de douche kom?’

‘Helemaal niet. Je mouw stroopte op toen je sliep.’

‘Bah, Eppo. Jij slaapt vannacht maar in de auto.’

Het lukte me drie sudoku’s op te lossen voor ze weer iets zei.

‘Ik heb honger.’

Ze reed een parkeerplaats op. Er was een benzinepomp en een winkel. ‘Tank jij vol? Ik moet iets eten.’ Ze vroeg niet of ik ook wat wilde.

Aan de pomp naast me stond een volgepakte auto. De man keek alsof al zijn geld door de slang in de tank verdween. Te veel kinderen hingen uit de open raampjes. Een vrouw met een plakkerige baby op haar arm kwam aanlopen met ijsjes. De vader had geen zin in ijs. Voor niemand.

Ik keek naar de cijfers op de pomp, die in een snel tempo versprongen. De scherpe geur van benzine prikte in mijn neus.

Ik zag de tattoo de eerste avond al.

Ze had me tot net over de Franse grens gebracht, nam de eerste uitrit en stopte onder de brug over de snelweg. Het was er schemerig en de wind liet een leeg blik bier over de weg tollen. De metalen klank werd versterkt onder het gewelf.

‘Zo.’

Haar remtechniek bleek funest voor mijn knieën.

‘Bedankt, Tabby. Je hebt me een heel stuk op weg geholpen.’

‘t Is niks. Ga je vandaag nog verder liften?’

‘Nee, ik ga een camping zoeken. En jij? Hoe ver moet jij nog?’

‘Ik slaap in de auto.’

‘Hier?’

Ik keek nog eens door het raam. De plek zag er plots troostelozer uit. Het wegdek was stuk, er lag een schoen in de goot en even verderop een geklapte vrachtwagenband, het metaal als kromme vingers om het gehavende rubber geplooid.

‘Hier. Of niet hier. Ik zie wel.’

Ik haalde de campinggids uit mijn rugzak.

‘Als je me tot op een camping brengt kun je daar slapen. In je auto, of in mijn tent. Die is groot genoeg voor twee.’

Ze bekeek me achterdochtig.

‘Nee dank u, ik denk dat ik nog maar een stukje verderga.’

Het klonk niet echt overtuigd en haar Vlaamse ‘u’ schiep meteen afstand.

‘Oké, dan ga ik er hier uit. Nogmaals bedankt en nog een fijne reis verder.’

Ze schonk me een dappere glimlach en knipperde eens met haar ogen toen ik het krakende portier dichtklapte. Haar handen had ze geen moment van het stuur af gehaald.

Ik liep in de richting van het dorp en luisterde of ik de motor hoorde starten. Onder de brug zou het donkerder worden dan de nacht van zichzelf al was. Het was geen fijne gedachte.

Pas na een halve kilometer durfde ik me om te draaien. De rode Golf stond er nog steeds. Even overwoog ik terug te keren om haar over te halen toch met me mee

te gaan, maar even snel zette ik dat idee weer uit mijn hoofd.

Ik ging de bocht om, ervan overtuigd dat ik haar nooit meer zou zien.

Onder de kerktoren van het lege dorp stond een frietkraam. De eigenaar klapte net de zijkant open, duwde hem met een stok de hoogte in. Hij liep alsof hij de klep elk moment in zijn nek verwachtte en bleek daarna veel langer dan ik eerst gedacht had.

'Bonjour,' zei ik.

'Bonjour, ça va?'

Ik knikte en wist niet hoe ik moest vragen of ik al wat te eten kon krijgen, dus ging ik aan de gammele picknicktafel zitten, waarvan het hout vochtig en rot was. De man begreep het.

Mijn rugzak zette ik op de grond tussen het hoog opschietend onkruid. Een scheefgezakte parasol in een gedeukte plastic houder helde even vervaarlijk over door een windvlaag die een ommetje maakte rond de kerktoren.

De wagen wiebelde toen de man weer instapte. Hij zette de radio aan en zocht met de antenne naar muziek.

Hij sprak me aan en ik begreep dat ik geduld moest hebben tot de olie opgewarmd was. Ik knikte weer.

Het grind knarste onder haar banden toen ze het kerkplein op reed.

Ze kwam tegenover me zitten. Tamelijk onelegant had ze haar benen over de bank heen gezwaaid, gehinderd door het korte rokje. Haar beide ellebogen leunden op het versplinterde hout.

‘Hoe ver nog?’ vroeg ze.

Niet: ‘Mag ik met je mee?’, of: ‘Goed dat ik je hier tref.’

‘Ver?’ was het enige dat ik uit de stroom woorden kon vissen die door mijn hoofd spoelde.

‘De camping.’

Een losse plank van de tafel klapte een eindje omhoog toen de uitbater aan het andere eind zijn buik neerlegde alsof het de kerstkalkoen was.

We keken op.

Ik kon zien dat hij hoopte op grote honger. Er was verder niemand die honger kon hebben. Alle dichte luiken van de huizen rond het plein schreeuwden: Wij hebben al gegeten!

Gelukkig was Tabby er.

Ook nu nog kun je in mijn gids de vetvlek van haar mayonaise zien. Precies op de plek waar er sprake was van een zwembad en een gezellige shop.

‘Daar,’ had ze gezegd, en ze moest nodig haar neus snuiten toen de rekening kwam.

Ze had nog nooit een tent opgezet, zei ze, en begon toen aanwijzingen te geven.

Ze lag een halfuur te lachen in het gras nadat ik haar de haringen had gevraagd. Alleen de eerste vijf minuten vond ik het ook grappig.

‘Met ajuin of zonder?’ hikte ze nog.

Het zwembad stond droog, de shop was dicht. Alleen de tent bleef over.

‘Groot genoeg,’ besliste ze.

Ze sliep voor twee, dus ik lag wakker.

De mouw van haar T-shirt kroop omhoog.
Voor drie was de tent te klein.